

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete4
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

04 Haziran 2025 S.62

Maskeler Düşüyor!

2

Tek bir küçük adım, tek bir eylem yeter bazen bütün maskeleri düşürmeye. Uzlaşmacıların, gerçek yüzlerini saklayan sınıf işbirlikçilerin, "sureti haktan görünenlerin" asıl niyetlerini görmeye ve göstermeye tek bir grev, tek bir sınıf tavrı yeter. Tıpkı İzmir işçilerinin grevinin ortaya koyduğu gibi.. Bugüne kadar "tek adamdan kurtulmak" adına, "Saray rejimini yıkmak" adına, güncel politikayı RTE karşıtlığı temeline oturtup bunu tek yakıcı gündem haline getirenler, şu ya da bu şekilde işçi ve emekçileri CHP kuyruğuna takma doğrultusunda faaliyet yürüttüler. Hala da bu doğrultuda çalışıyorlar. Yerel ve genel seçimler döneminde olsun, İmamoğlu operasyonu döneminde olsun yapıp ettiklerinin anlamı, tartışmasız bir şekilde buydu.

2

Editör

Gençlik Devrim İstiyor

5

Temade Çınar

İzmir'de İşçiler El Yükseltiyor

7

"İlk Feda Kuşakları"

8

Gezi 12 Yaşında

12

Umut Çakır

Kürt Halk İradesi ve
Proleter Hegemonya-1

Maskeler Düşüyor!

Manşet

Oysa emek ve sermayenin uzlaşmaz karşıtlığı, kapitalist sistemin temel yapı taşıdır. Burjuvazi ve proelatarıya iki ayrı dünyayı temsil ederler. Geçmiş ve geleceği, iki uzlaşmaz tarafı taşırlar bağırılarında. Ve her gerçek adımda, bu uzlaşmaz karşıtlık kendini ortaya koyar.

Sorun kişiler değil. Verili üretim ilişkisinin kendisidir sorun. Patron ve işçi, burjuvazi ve proletarya, bir ilişkinin iki karşıt ve uzlaşmaz ucunda yer alır. Hiçbir güç, bu iki karşıt ucu uzlaştıramaz.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde temizlik işçileri greve çıktı. Bu korkunç hayat şartlarında, bir parça olsun durumlarını iyileştirmek isteyen 23 bin işçi... Belediye başkanı, etrafına topladığı kimi esnaf ve gençlerle sokaklarda çöp toplamaya başladı. Örgütlü grev kırılcılığı yapmaya koyuldu. Daha önce defalarca gördüğümüz gibi, işçilerle halkı karşı karşıya getirmek için kara propaganda aldı yürüdü.

Bir anda ortalık karıştı. "AKP belediyelerinde eylem yapmıyorsunuz, neden CHP'li belediyelere karşı greve çıkıyorsunuz"cular doldurdu ortalığı. Kimileri de "ben mühendisim, doktorum, şu kadar maaş alıyorum" ile dahil oldu tartışmaya.

Doğrudur, çoğu AKP'li belediyede işçiler eylem yapmaz. Ama bu, oradaki işçilerin örgütlülük düzeyiyle, bilinciyle, ideolojik etkilerle, oralarda örgütlü sendikaların doğrudan siyasal iktidarın aparatları oluşuyla, kadrolaşmayla, inanılmaz baskıyla vb vb. yakından ilgili bir durum.

"Beyaz yakalıların" maaş tartışmasına gelince... Hala kendini işçi sınıfının organik parçası olarak görmeyen kimi "beyaz yakalı işçilerin" tamamen burjuva ideolojisinin etkisindeki bu çıkışları, bu burjuva önyargılar yaşamın katı gerçekliğine çarpıp parçalanmaktan kurtulamaz. Önünde sonunda yaşamın hükmü galip gelecek, bu beyaz yakalı işçiler burjuva sınıfın hangi kesiminden olursa olsun patronlara karşı aktif ve kararlı mücadelede sınıfın diğer kesimleriyle birlikte hareket etmek zorunda olduklarını kavrayacaklar.

Emeğin kurtuluş kavgası sermayeye karşıdır, sermaye düzenine karşıdır. İktidarıyla "muhafefti" ile tüm burjuva siyasal sisteme karşıdır. Sınıfın her gerçek eylemi, sadece burjuva iktidar ile değil, burjuva "muhafefti" ile de kapışmak zorundadır. Bir kez bunun farkına varan işçiler, varlıklarının bir bütün olarak bu düzene karşı olduğunu, kurtuluşlarının bu düzeni yıkmaktan geçtiğini anlayacaklardır. Bu yüzdendir ki aslolan "emeğin iktidarı"nı kurmaktır.

Gençlik Devrim İstiyor

Editör

Deniz, Yusuf, Hüseyin, Sinan, Mahir devrimci gençlik mücadelesinin içinden gelerek birer devrim önderi oldular. Onlar burjuvaziden, burjuva egemenlikten, burjuva düzenden tam ve kesin bir "kopuş"u gerçekleştirdiklerinde, henüz gençlik yıllarındaydılar.

Gençlik, özellikle öğrenci gençlik, Mart 2025 Ayaklanmasından bu yana, devrimci mücadelenin etkin bir gücü olarak öne çıktı. Bu eğilim devam ediyor ve bundan böyle bir devamlılık göstermesi kaçınılmaz gibi görünüyor.

Demek istediğimiz, gençliğin, özellikle de üniversite gençliğinin, şimdi giderek liseli gençliğin, bu "öne çıkma"sı, geçici bir durum değil, birleşik devrimin gelişimine uygun ve onun tetiklediği bir olgudur.

Öyleyse, devrimci güçler, elbette en başta Leninistler, propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetlerini bu durumu mutlak biçimde hesaba katarak yürütmek durumundalar. Gençlik, özellikle de üniversite

gençliği her zaman Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminde önemli bir rol oynadı.

Deniz, Yusuf, Hüseyin, Sinan, Mahir devrimci gençlik mücadelesinin içinden gelerek birer devrim önderi oldular. Onlar burjuvaziden, burjuva egemenlikten, burjuva düzenden tam ve kesin bir "kopuş"u gerçekleştirdiklerinde, henüz gençlik yıllarındaydılar.

Şüphesiz, tarih tekerrür etmiyor; etmeyecek de... Günümüzün devrimci gençliği, geçmişin tekrarı üzerinden değil, geçmişin birikimini arkasına alarak, bu devrimci birikim üzerinden ileri doğru yürüyecek. Şu bir olgu: Gençlik, özellikle Türkiye gençliği uzun yıllar boyu sosyal reformist partilerin, sosyal reformist düşüncelerin

Gençlik, bu düzenin eksiğinin-gediğinin düzeltilerek sürdürülmesini değil, yıkılmasını ve yerine devrimci bir iktidarın, tam ve gerçek bir demokrasinin, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dayalı, sömürünün ve sınıfların olmadığı bir düzenin kurulmasını istiyor.

etkisi altında kaldı. Zaman zaman bu etkiden kurtulma denemeleri yapmadı değil. Gezi/Haziran Halk Ayaklanması bu denemelerden biri sayılmalı. Ancak, faşizmin de ağır baskısıyla sosyal reformist düşüncelerin etkisinden tam ve kesin kopuş sağlanamadı.

Mart 2025 Ayaklanması, devrimci gençliğin bu yolda güçlü bir atılım içinde olduğunu ortaya koydu. Bütün nesnel koşulları olgunlaşmış Mart 2025 Ayaklanmasının kabuklarını kırarak ortaya çıkmasını sağlayan gücün, İstanbul Üniversitesi gençliği olduğunu artık herkes biliyor. **Devrimci üniversite gençliği 70'li yılları aratmayan bir devrimci enerji, cüret, cesaret, girişkenlik örneği göstererek polis barikatlarını aştı ve ayaklanmanın fitilini tutuşturdu.**

Bu gelişme, başka şeylerin yanı sıra, iki açıdan üzerinde durulmayı hak ediyor: Birincisi, gençliğin sosyal reformist düşüncelerin etkisinden kurtuluşunun habercisi olması bakımından. İkincisi, devrimci gençliğe ama özellikle de devrimci öğrenci gençliğe izlenmesi gereken mücadele biçiminin örneğini sunması bakımından.

Birincisine örnek, Nurhak Savaşçıları'nı anmaya giden gençlerin mezar başında söyledikleri, "Bizler verdiğimiz mücadelenin meşruluğunu **devrimci kopuşu** gerçekleştiren Nurhak Savaşçıları gibi devrimci önderlerimizden alıyoruz.

Onlar bize yol gösterenlerdir. Bizler de kendi devrimci kopuşumuzu gerçekleştirmenin mücadelesini veriyoruz."

Dikkat çektiğimiz ikinci örnek ise, Gezi/Haziran Ayaklanmasının 12. yılında Taksim Alanı'na çıkmak isteyen gençliğin polis barikatını yıkan eylemidir. Bu eylemde gençlik, tıpkı Mart ayaklanmasının fitilini tutuşturan eylemde olduğu gibi polis barikatını bir sel gibi yıkarak sokaklara aktı.

Bu iki örnekten yine iki önemli sonuca ulaşmak mümkün. Birincisi, gençlik, eylemlerin biçimlerinde de, devrimci içeriğe uygun bir yaklaşım içinde. Sosyal reformist partilerin uzun yıllar boyu, örneğini "zıpla, zıpla zıplamayan Tayyip" sloganında gördüğümüz, sulu sepken eylem biçimlerinden, polis barikatlarını yıkan devrimci eylem biçimlerine hızla yöneliyor. Böylece eylemin biçiminde sosyal reformist parti ve çevrelerden "kopuş" gerçekleşiyor.

İkincisi, eylemin bu devrimci biçimine içeriğin devrimci niteliği eşlik ediyor. **"Çözüm Sandıkta Değil Sokakta" sloganı, Mart ayaklanmasından bu yana gençliğin en çok kullandığı slogan oldu.** Bu slogan, parlamentarizmin simgesi haline gelen zamanın TİP'ne karşı, 1971 devrimci kopuşunu gerçekleştiren devrim önderlerinin verdiği mücadeleyi, seçtikleri devrimci çizgiyi akla getiriyor. **Gençlik sadece eylemin**

biçiminde değil, içeriğinde de devrimci bir çizgide ilerlemenin arayışı içinde.

Böylece görüyoruz ki, gençlik, bu düzenin eksiğinin-gediğinin düzeltilerek sürdürülmesini değil, yıkılmasını ve yerine devrimci bir iktidarın, tam ve gerçek bir demokrasinin, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dayalı, sömürünün ve sınıfların olmadığı bir düzenin kurulmasını istiyor. Eylemlerinin biçiminden ve içeriğinden bir kez daha anlıyoruz ki, **gençlik, mevcut düzenle, dinci faşist iktidarla "barış" ve "toplumsal uzlaşma" değil, toplumsal devrim istiyor.**

Bu istek ve eğilimin Kürt/ Kürdistan gençliği arasında zaten güçlü olduğunun altını çizmemiz gerekiyor. Düzenle, dinci faşist iktidarla UKH'nin girdiği sürecin bu istek ve eğilimi ortadan kaldıracağını düşünmek büyük bir yanılgı olur. Kürt/Kürdistan gençliği Kürt halkının yarattığı devrimci değerlere, iki ülkenin birleşik devriminin devrimci birikimine dün bağlıydı; bugün ve gelecekte de bağlı kalmaya devam edecek. Kürt/Kürdistan gençliği, faşist devletle, ilhakçı ve inkarcı düzenle, dinci faşist iktidarla barış ve ve uzlaşmadan değil, Kürt ulusunun gerçek ve tam özgürlük hakkından yanadır. Başka bir ifadeyle, **Kürt/ Kürdistan gençliği de devrim istiyor.**

İzmir'de İşçiler El Yükseltiyor

Temade Çınar

İzmir grevi birçok olayda olduğu gibi kutuplaşmış toplumu ortadan ikiye ayırdı. Özetle, bir tarafta başka sendikaya üye olan ve TİS ile ücretleri yükselmiş işçilerle, aynı ücreti yani eşit işe eşit ücreti isteyen işçiler, diğer tarafta bu isteği abartılı bulan İzBB yönetimi. İki tarafın da tarafları sosyal medyada, yazılı ve görsel medyada kılıçları çekmiş şekilde kıyasıya tartışıyorlar.

İşçilerin tarafı son derece sade. Orada eşit işe eşit ücret talebi, yoksulluk sınırının üstünde (Türk-İş verilerine göre Mayıs ayında 4 kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı 81.734 TL.) ücret talebi ile grev yapma hakkını kullanan işçiler var. Diğer taraf oldukça karışık.

İzBB, 28 Mayıs'ta yaptığı açıklamada, işçilerin 2025-2026 dönemi TİS talepleri olan 82-94 bine, özlük haklarının genişletilmesine işçi maliyetlerinin yüksekliği gerekçesiyle itiraz ediyor.

İzBB'nin yanında olanların bir kısmı, beyaz yakalı okumuşların asgari ücretle ya da 40-50 bine çalıştığı bu ülkede, çöpçülerin 80 bin lira almasını kabul edemiyor.

Milletvekillerinin, kamu işletmeleri bürokratlarının maaşlarına ve haksız emeklilik haklarına çok da ses çıkarmayanlar, konu temizlik işçileri olunca aslan kesiliyor. Örgütlenip mücadele etmenin zahmetine girseler onların isteyeceği tabi ki bundan fazlası olacak. Bu kesim, yerinde homurdananlar olarak kalmaya mahkum. İkinci kesim, belediyedeki şişik kadrolardan dolayı "işçiler ne yapıyor ki, bir kişinin çalışacağı yerde sekiz kişi var" diyorlar. Evet haklılar, ama o sekiz kişinin ikisinin işe hiç gelmediğini, dördünün gelip çalışmadığını söylemiyorlar. Belediye başkanı da açıklamasında, seçimler sırasında kendisini seçtirmek için işe aldığı hısım akrabalarından, maaş verip

çalıştıramadığı bu altı kişiden bahsetmiyor. Sendikanın "düzenli çalışma primi" talebini bu yüzden, başka türlü açıklayamayacağı için çarpıtıyor, "böyle bir şeyi asla kabul edemeyiz" diyor.

Önemli bir kesim, işçilerin CHP belediyelerinde taleplerini yükselttiklerini, AKP belediyelerinde, hatta merkezi bütçeye bağlı olanlarda aynı talepleri istemediklerini ifade ediyorlar. Bu kesim oldukça öfkeli bir anti AKP kesimi. CHP'den, en hafif tabiriyle bunca "yolda bırakılmışlıktan" sonra medet umanlar. Tüm ihale dönemlerinde sokaklara çıkarak İzBB'nin taşeron şirketlerini başka taşeronlar almasın diye cansiperhane savunanlar. Belediyenin kendisinin taşeron şirket kurup kendisine işçi sağlayan bu şirketle kendi kendine anlaşma yapmasını, işçinin sırtından tekrar tekrar kazanmasını yadırgamıyorlar. Oysa bu tür konularda Halk TV vb.lerinin elinde sopasıyla ekranda bize yolsuzluk sarmalını anlattığı benzer örnekleri biliyoruz. Türk İş'in yoksulluk sınırını bile yüksek enflasyon karşısında kendi TV kanallarında düşük bulanlar, işçilerin 1 yıl boyunca alacakları ücreti bu kanala geçince yüksek buluyorlar. "Asgari ücret 30 bin olmazsa biz yokuz" deyip, 22 binden sonra kayboluvermediler mi? CHP'nin arka bahçesi DİSK, AKP belediyelerinde de örgütlense de, orada da TİS taleplerini yükseltse... AKP belediyelerinde işçiler yalnız kalıyorlarsa hiçbir şeye ihtiyaçları olmadığından değil. Sendikaları, alanları hatta iş yerlerini masa başında kardeş kardeş paylaşan üç konfederasyonun, rantına gelmeyen yerlerde yine kardeş kardeş işçiye sırt çevirdiklerindendir.

Asgari ücret tespitinde emekçileri en asgariye razı etmeye çalışanlar, tüm ülke işçi sınıfının taleplerini en aşağıya çektiklerini biliyorlardı. Geniş

kesimi örgütsüz, örgütlü olanların da örgütsel bağın hiçbir mekanizmada yer almadığı bir ülkenin tüm sınıfı, topyekün ayağa kalkması gerektiği halde sakatlanmıştı nasıl olsa. Bugün İzmir Belediyesi sistem muhafızı olarak barajın önünü tutuyor. Tutmak zorunda. Orada kalmasının zımni anlaşması bu. İzmir işçisi çıtaı yükseltirse, 600 bin kamu emekçisi TİS masasında el yükseltecek, Temmuz'da zam alacak kamu emekçileri el yükseltecek. Daha önemlisi, asgari ücretli ve emekli Temmuz'da ek zam için cesaret bulacak. Bu selin önünü tutan CHP ve taraftarlarının, işe gelmeden bütçeden maaş alanları da, ihale yolsuzluklarını da gözü-müzden kaçırmaya çalışıp, başkanlarıyla çöp toplayıp, grev kırıp, çalışan işçilerle halkı karşı karşıya getirmeleri boşuna değil. O kadar ki bu ayrışmanın sertleşmesinden rahatsız olan CHP yönetimi, ortamı yumuşatma açıklamaları yapmak zorunda kalıyor. "Bizim anayasal haklarını kullanıp grev yapan işçilere bir söz söylememizi kimse beklemesin" diyor. Oysa kendi başkanları işçilerin anlaşmada baskı kurmak için kullandıkları araçlarını, grevlerini boşa çıkarmak için çöp toplama kampanyası yapıyor, yasa çiğniyor. TİS'i en alttan bağlamak, kasadaki parayı birileri adına korumak için işçileri karşı karşıya getiriyor.

Açıkça gözlerimizin önünde sürüp giden bu sınıf savaşında, burjuvaziden yana olanlar en faşist ya da en liberal halleriyle taraflarını ortaya koyuyorlar. Aktrollerden yakınlılar, onlardan çok da farklı değil. Her kanaldan, her paylaşıma topyekün saldırıyorlar. Küçük burjuvazinin bir kısmı sınıftan yanayken, bir kısmı karşıda yer alıyor. Bir kısmı da her zamanki gibi yalpalıyor. Yoksulluk, sefalet ücretleri, anayasal haklar derken, arkasından kocaman bir ama ile başlıyorsa, bu kesime bakıyorsunuz demektir.

Bu dönem, toplumun önemli bir kesimi için sınıf savaşımında tarafların yeniden belirlendiği dönemeçlerden oldu, olmaya da devam ediyor. CHP kendi iktidarlarında emekçilerin nasıl konum alacaklarını, kasanın hangi tarafını temsil ettiğini, edeceğini, şu anki yönetimle çok da farklı olmayacağını dosta düşmana tekrar tekrar gösteriyor. İşçiler de dostlarını düşmanlarını hayal kırıklıklarının içinden geçerek acı da olsa öğreniyor, ona göre planlarını yeniden düzenliyorlar.

23 Bin İşçi Grevde

Belediye Grev Kırıcılık Yapıyor

Sosyal medyada işçileri halkla karşı karşıya getiren söylemler kullanılan paylaşımlar yapılıyor. İZBB Başkanı Cemil Tugay başka belediyelerden yardım alarak grev kırıcılık yapıyor. Belediye Başkanı Cemil Tugay, grevin 4. gününün akşamında esnafı ve gençleri yanına alarak çöp toplamaya çıkıp, örgütlü bir şekilde grev kırıcılığı sürdürdü.

Çöplerin toplandığını görüp müdahale eden grevdeki işçiye "Grev yapan gider evinde oturur. Bu çöp buradan toplanacak. Siz toplanmazsanız ben toparım, esnaf, halk toplar" diyerek işçilerle esnafı karşı karşıya getirdi.

"Suç İşçinin Mi?"

İzmir'de 3 Haziran günü saat 19:00'da devrimci kurumlar ve emek-meslek örgütleri belediyenin grev kırıcılığına karşı yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Yürüyüş esnasında sık sık "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Belediye İşçisi Yalnız Değildir", "Kahrolsun İşçi Düşmanları" sloganları atılırken Alsancak TKSM önünde yapılan açıklamada "Tam burada, bu açıklamayı yaptığımız yerde işçiler grev yaptıkları için suçlandılar. Grev demek iş bırakmak demektir. İşçi sınıfın gücü, yaptırımı budur. Belki durakta otobüs beklerken, şehrin içindeki çöp yığınları görünce işçilere kızılıyorsunuz ama suç işçinin mi? İşçiye hakkını vermeyen, işçiyi işçiye kırdıranlara, onların yaşadığı hayatlara bakın?" dendi.

İzmir'de SODEM-SEN ile İZBB'de örgütlü DİSK Genel-İş İzmir 1, 2, 3 ve 9 No'lu Şubeler arasında yapılan son görüşmede anlaşma sağlanamadı. Belediyenin son olarak 1 yıllık yüzde 29,16'lık zam teklifi işçilerin taleplerini karşılamadığı için, 28 Mayıs gecesi 22.30 itibarıyla 23 bin işçi greve çıktı.

Akşam saatlerinde sendika binası önünde toplanan işçiler, "Sefalet Ücreti İstemiyoruz", "Şartel İnecek Bu İş Bitecek", "Açlıktan Ölmeyiz Biz Bu Yoldan Dönmeyiz", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganlarıyla belediyeye yürüdü.

İşçiler, İZBB binası ile bütün birim ve hizmet binalarına "Bu İşyerinde Grev Var" yazılı pankart asarak ve açıklama yaparak greve başladı. Açıklamada DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı, "Biz eşit işe eşit ücret talep ediyoruz. Bize teklif edilen oran yıllık bazda %29,16. Aynı işi yapan İZULAŞ, İZBETON, İZDOĞA'daki 5

bin 400 kişi 75 ila 81 bin lira arasında maaş alıyor. Bizi İzmir halkıyla karşı karşıya getirmek için yüksek maaş rakamları servis ediliyor. Bu doğru değil." dedi.

İzmir'de Grev 3. Gününde

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan Genel-İş Sendikası üyesi 23 bin işçinin toplu iş sözleşmesinin tıkanması üzerine başlattığı grev üçüncü gününde sürüyor.

Grev nedeniyle başta şehir içi ulaşım da önemli bir görev üstlenen ESHOT otobüslerinin tamamına yakını kontak kapatırken, Büyükşehir Belediyesinin hizmetleri önemli ölçüde durdu.

Greve çıkan işçiler, 31 Mayıs günü sabahı Konak Meydanı'ndaki İZSU Genel Müdürlüğü önünde buluşarak belediyeye yürüdü. Bu esnada yapılan TİS görüşmelerinde bir anlaşma sağlanamadı

"İnsanca Çalışma Koşulları Olmayacaksa Fabrika Kapansın!"

Asgari ücret köleliğine ve kötü çalışma koşullarına karşı Petrol-İş sendikasına bağlı TPI işçilerinin grevinin 18. gününde, 30 Mayıs günü, grev çadırını ziyaret ettik. TPI işçileri sözleşme sürecinde dayatılan %30'luk sefalet zammına karşı 13 Mayıs'tan bu yana

grevde. Sağlıksız koşullarda; cam, elyaf, polyester gibi kimyasallara maruz kalan, yetersiz havalandırma ortamında çalışan işçiler çok genç yaşta bel fıtığı, astım gibi hastalıklarla karşı karşıya kalıyor. Ağır çalışma koşullarına rağmen TPI yönetimi işçilere asgari ücret ya da biraz üstünü reva görüyor. Koskoca rüzgâr gülü kanatları üreten işçilere sefalet ücretleri dayatılırken patronlar zenginliğine zenginlik katıyor.

İzmir'e bağlı Çiğli ve Menemen'deki iki fabrikasında kadın işçilerin de yoğunlukta olduğu toplam 2300 işçi grevin

ilk gününden beri üretimi durdurmuş durumda. İşçiler, insanca çalışma koşulları ve insanca bir ücret olmayacaksa TPI'nin fabrikayı kapatıp gitmesini, talepleri kabul edilene kadar da üretimi durduracaklarını söylüyor. 15 yıldır en az işçiyle en fazla üretimi zorlayan Amerikan sermayeli TPI yönetimi milyar dolarlık kar elde ederken işçiler kirasını dahi ödemekte zorlanıyor. İşçiler bu şartlarda çalışmayı kabul etmediklerini, greve büyük bir kararlılık ve inançla devam edeceklerini söylüyor.

Kadınlar Susmuyor! İşçiler Boyun Eğmiyor!

Queen Tarım işçileri ile dayanışma eylemleri 3. haftasında sürüyor. 30 Mayıs Cuma günü İstanbul ve İzmir'de yapılan eylemlerle Danimarkalı Queen Flowers'ta çalışan kadın işçilerin sesi bir kez daha duyuruldu.

İstanbul'da Danimarka Konsolosluk'unun bulunduğu Trump Tower önünde toplanan işçiler adına Birleşik Tarım Orman İşçileri Sendikası, "Queen Tarım'da Taciz, Mobbing, Sendikal Baskı Var! Toplu Sözleşme Hakkımız Engellenemez!"

yazılı pankart açtı.

Queen Tarım işçileri ile dayanışma için aralarında Devrimci Öğrenci Birliği, Emekçi Kadınlar ve sendikalardan çok sayıda kişi "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganlarıyla toplandı.

Eylem işçilerin örgütlü olduğu BTO-SEN adına konuşma ile başladı. İzmir Dikili'de faaliyet gösteren Danimarka merkezli Queen Flowers (Queen Tarım) işçilerinin insan onuruna yaraşır çalışma koşulları için sendikalarında örgütlendiğini,

ama bununla birlikte mobbing, taciz ve silahlı tehditlerle karşılaştıkları anlatıldı; firmanın Danimarka'da insan haklarına saygılı, çalışma kurallarına uyan bir imaj çizdiği, ancak Türkiye'de bu maskeyi üzerinden atıp işçileri alabildiğine sömürdüğü ve kadın işçilerin sadece 8 Mart'ta imaj için kullanıldığı söylendi.

DiSK Banksen, KATAŞ-SEN, Öncü Kadın, FKİ, EKA ve Gençlik Örgütleri adına ard arda söz alarak destek ve dayanışma konuşmaları yapıldı, AVM önü sloganlarla miting alanına çevrildi.

Açıklama sonunda işçiler taleplerini bir kez daha yineledi:

- **Sendikal hakkımızı tanıyın!**
- **İşçiye koruyun, tacizci amirleri ve tacizci servis şoförlerini iş yerinden uzaklaştırın!**
- **Haksızca işten çıkarılan temsilcimizi geri alın!**
- **Sarı sendika değil, işçilerin iradesi kazansın!**
- **Hukuka uyun, makul bir TİS teklifiyle masaya gelin!**

600 Bin Kamu İşçisi Sözleşme Bekliyor

4-D kadrolu 600 bin kamu işçisinin Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri yürümüyor. 6356 Sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'na göre "Toplu iş sözleşmesi süresinin bitmesinden önceki 120 gün içinde, yeni sözleşme için yetki başvurusunda bulunulabilir." Bu durumda anlaşma yapılacak en büyük kesim olarak Sağlık Bakanlığı'nın görüşmelerinin sözleşme bitimi olan 31.12.2024'e göre görüşme başlangıcı 1 Eylül olmalıydı. Hak-İş ve Türk-İş'in yetkili olduğu kamuda görüşmeler Mart ayında başlatıldı.

Bugüne kadar ne işçi konfederasyonları ne de işveren tarafını temsil eden TÜHİS (Türk Ağır Sanayii ve Hizmet Sektörü Kamu İşverenleri Sendikası) tarafından, görüşme içerikleri açıklanmadı. Türk-İş yöneticileri Türk İş binası önünde 1 Haziran'da yaptıkları açıklamada Mart ayından bugüne devam eden görüşmelerde işverenin teklif getirmediğini, bu yüzden ilerleyemediklerini açıkladılar. Açıklama, işçilerin "Hükümet Şaşırma Sabrımızı Taşırmaz", "Eyleme Varız Greve Hazırız", "İnsanca Yaşamak

İstiyoruz" sloganlarıyla sık sık kesildi.

Üst perdeden yapılan açıklamada işçilerin tüm ısrarına rağmen işçi tarafının ne teklif ettiği belirsizliğini koruyor. Kamu işçilerinin genel tepkisi de burada. İşçiler, ücret artışı dışında bakanlıklar arası eşitsizliklerin çözülmesi, tayin hakkı, haftalık 40 saat çalışma, görev tanımlarını sözleşmelere eklenmesini istiyorlar.

Kamuda çalışıp halen işçi statüsünde olmayan, ancak sözleşme kapsamında olan Aile Bakanlığı çalışanları "Borçlar kanununa bağlı ev hizmetlisi" olarak çalışma statülerinin iş kanununa bağlı işçi statüsüne göre düzenlenmesini

istiyorlar.

İşçilerin geçen yıldan kalan maaşları gitgide eriyor ve sözleşmeye kadar borçlanmaya devam ettikleri için, alacakları da şimdiden erimis durumda. Sözleşmenin bu kadar gecikmesi, işçileri daha aşağısına razı etmenin elbirliği ile hazırlanmış planı.

Hak-İş ve Türk-İş yöneticilerinin işyerlerinde uzlaşmazlıklarda devletten, idareden yana, işçiye düşman yaklaşımları ve devletçiliğin yoğun propagandası, işyerlerinde güvensizlik yaratıyor ve işçiler arası düşmanlıkları körüklüyor. İşçiler bunu biliyor ve kamuda tüm dağınıklığa ve örgütlü/örgütsüzlüğe rağmen kaynaklar devam ediyor.

"İlk Feda Kuşakları"

Nurhak Dağları'nda 31 Mayıs 1971'de ölümsüzleşen, 68 hareketinin gençlik önderleri ve 71 devrimci kopuşunun THKO kadrolarından olan Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga, İstanbul'da Karaca Ahmet Mezarlığı'nda bulunan Sinan Cemgil'in mezarı başında anıldı.

Karacaahmet Mezarlığı girişinde "Nurhak'ta Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecek - Mücadele Birliği Platformu" ve "Nurhak'tan Gezi'ye Gezi'den Mart'a Yaşasın Devrimci Mücadeleye" pankartları açılarak, "Nurhak Savaşçıları Ölümsüzdür", "Nurhak'ta Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecek", "Sinanlara Sözümüz Devrim Olacak" sloganları ile Sinan Cemgil'in mezarı başına yürüldü.

Gelenler mezar başında "Merhaba Denizlerin, Hüseyinlerin, Yusufaların yoldaşları! Merhaba Sinanların, Kadirlerin, Alparslanların yoldaşları! Merhaba kavganın çağrısı ile onların cüret ve kararlılığını omuzlayan yoldaşlara!" sözleriyle karşılandı.

Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan başta olmak üzere devrim mücadelesinde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için saygı duruşunda bulunuldu.

Ardından Mücadele Birliği Platformu adına konuşan Yılmaz Ekşi, 1968-71 sürecini anlatarak "Nurhak Savaşçıları Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan, Kadir Manga ölümsüzdür. Gençlerin söylediği gibi onlara sözümüz devrim olacak. Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" dedi.

Devrimci Öğrenci Birliği adına konuşan Merve Yeşilova ise 68 kuşağının gençleri olan Nurhak Savaşçıları'nın 71 devrimci kopuşunu gerçekleştirdikleri belirterek "Onlar, gençlik hareketinin önderleriydi. Onlar üniversite amfilerinden başlayan ve oradan sokağa taşan, işçi sınıfıyla birlikte mücadeleyi büyütenlerdi" dedi.

Gençlik Komünleri adına yapılan konuşmada Nurhak Savaşçıları'nın 68'lerin gençleri olarak 71 devrimci kopuşunu gerçekleştirdikleri ifade edilerek, bugün onların devrim mücadelesinin üniversitelerden, meydanlara devam ettiği vurgulandı.

HDK Gençlik Meclisi adına yapılan konuşmada ise "Nurhak ve THKO savaşçıları 71'de devrimci kopuşu

gerçekleştiren ve Rojava Devriminde ölümsüzleşenlere ulaşan ilk feda kuşakları oldular." denildi.

Nurhak Savaşçıları anması "Bir kez daha söyleyelim, Nurhaklar bize yol göstermeye devam ediyor. Türkiye ve Kürdistan halklarının açlık, ezilmişlik ve yok sayılmışlık ile boğuşurken; faşizmin baskılarına rağmen mücadele edecek ve yaktıkları devrim ateşini büyüteceğiz. Kurtuluş için onların cüretini kuşanıp meydanlara, alanlara akmaya devam edeceğiz. Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan ölümsüzdür. Onlara sözümüz devrim olacak!" denilerek sloganlara sona erdi.

"Nurhakların Yolundan Devrime Yürüme Zamanıdır!"

İzmir'de Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Öğrenci İnisiyatifi, Devrimci Gençlik Birliği (DGB) 31 Mayıs günü saat 11:00'de Nurhaklarda ölümsüzleşen Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ı anmak için Buca Mezarlığı'nda Alparslan Özdoğan'ın mezarı başında toplandı. Saygı duruşuyla başlayan

anmada okunan basın metninde "Bu topraklarda Sinanlar, tıpkı Denizler gibi öğrenci gençlik hareketinin içinden emekçilerin kavgasına aktılar, oradan zora dayalı devrim anlayışıyla THKO'nun kurucuları ve 71 devrimci çıkışının mimarları oldular. Onların yaktığı o görkemli ateş, bugün hala emekçi halklarımıza yol göstermekte

ve sermaye sınıfının yüreğine korkular salmaktadır." denildi. Denizlerin ve Sinanların parlamentarizmden, reformizmden ve burjuva yasalıcılıktan kopuşun simgesi olduğu vurgulanan açıklama "Nurhaklardan bugüne Sinanların, Denizlerin başlattığı mücadeleyi tamamlamak, onların düşünüyü zaferle taçlandırmak, her zamankinden daha mümkündür. Türkiye ve Kürdistan halkları açlığın pençesinde, ezilmişliğin ve yok sayılmışlığın kıyısında, faşizmin kopkoyu karanlığına rağmen mücadele etmekten, en iyilerini bu kavgada kaybetmekten çekinmemektedir. Zindanlar, faşist baskılar, açık devlet terörüne rağmen şimdi emegin iktidarını kurmak, gerçek özgürlük ve halk demokrasisini kurmak ve açlığa, savaşlara, yoksulluğa son vermek için Sinanların yolundan devrime yürüme zamanıdır! Nurhak Savaşçıları Ölümsüzdür!" sözleriyle sona erdi.

Gençlik Yasaklara Karşı Polis Barikatını Yıktı

Gezi Anma Komitesi ve Taksim Dayanışması'nın, Gezi Ayaklanması'nın 12'nci yıldönümünde yaptığı Taksim'de toplanma çağrısı, sendikalar, emek ve meslek örgütleri ve gençlik örgütlerinin, 31 Mayıs akşamı Taksim'e çıkmak istemesiyle yanıtlandı. Sabah saatlerinden itibaren İstiklal Caddesi ve Taksim'e çıkan tüm yollar polis bariyerleriyle kapatıldı. Taksim Dayanışması'nın İpek Sokak'ta basın açıklaması yapması da polis tarafından engellenmek istedi. Bunun üzerine kitle, Mis Sokak'ta toplandı.

"Gezi Yaşıyor, Barikatları Aşıyor" ve "Karanlık Gider Gezi Kalır" yazılı pankartlar taşıyan kitle, Gezi Ayaklanması'nda ölümsüzleşenlerin fotoğraflarını taşıdı.

Kitle, "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Gezi'de Düşene Dövüşüne Bin Selam", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Faşizme Karşı Omuz Omuz Omuza", "Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Berkin Elvan Onbeşinde Bir Fidan",

"Gezi Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları attı.

"Katil Devlet Hesap Verecek" sloganı atıldığında polis saldırı yapacağına dair anons geçmeye başlayınca kitle "Polis Defol Bu Sokaklar Bizim" sloganıyla yanıtladı.

Yasaklama kararını protesto etmek amacıyla basın açıklaması yapmayacağını söyleyen DİSK İstanbul Temsilcisi Adalettin Aslanoğlu, "Demokrasinin kırıntılarının ortadan kaldırıldığı, bürokraside, hatta yargıda bile emir-komutanın işlediği, Anayasa Mahkemesi kararları uygulanmadığı için sadece hukuk değil, söz de bitti. Çok şeyler söylendi Gezi'ye dair, Gezi parkı ve Taksim yayalaştırma projesine karşı Mimarlar Odası adına davayı açan Av. Can Atalay'a, aynı davanın takipçisi diğer oda olan Şehir Plancıları Odası Başkanı Tayfun Kahraman'a, çekimi yapılmamış bir filmin senaryosundan dolayı Çiğdem Mater'e, bir Vakfın çalışanı olarak Gezi'ye katılan milyonlarca insandan biri olan Mine Özderen'e örgüt üyesi olmaktan 18'er yıl ağır hapis cezası, yine Osman

Kavala'ya tanıksız, kanıtsız, karinesiz ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verilince söz bitti. Bu hukuksuzluğu Yargıtay da onaylayınca masumiyet karinesi ile birlikte hukuk da bitti, söz de bitti. Milyonluk tazminat davaları, kayyum atamaları, seçilme yasakları, itiraz edenden slogan atana, derdini anlatandan tweet paylaşana, haberi yazandan, ekrana taşıyanına kadar herkesi sindirme çabası içinde olanlar hukuksuzluğu sıradanlaştırdı ve söz bitti" dedi.

Konuşmanın ardından gençlik örgütleri İstiklal Caddesi'ne çıkmak için sloganlar eşliğinde polis barikatını yıkarak sokaktan çıktı.

Barikatı yıkarak geçen gençlere polis saldırdı. Taksim'in çeşitli sokaklarına dağılan kitleye dönük polis saldırısında gazeteci Hayri Tunç dahil 94 kişi gözaltına alındı.

Aralarında çocukların da bulunduğu 82 kişi gece saatlerinde serbest bırakılırken, 12 kişi de 1 Haziran günü adliyeye çıkarıldı. 10 kişi serbest bırakılırken, 2 kişiye, adli kontrol tedbiri uygulandı.

Ali İsmail'in Yoldaşları Hesabını Soracak!

Gezi Ayaklanması'nın 12. yılında Gezi'nin isyanını, iradesini kuşanan Ali İsmail'in yoldaşları DÖB ve çeşitli gençlik örgütleri, Gezi Ayaklanması'nda Eskişehir'de bir sokak ortasında polisler ve esnaflar tarafından dövülerek katledilen Ali İsmail Korkmaz için yürüdüler. Öğrenciler, onun anısına dikilen heykelden başlayarak, katledildiği Sanayi Sokak'a kadar ajitasyonlarla, sloganlarla 2 Haziran günü bir yürüyüş düzenledi.

Yürüyüşün ardından yapılan açıklamada "Gezi Ayaklanması sırasında sokak ortasında polisler ve esnaf tarafından tekmelenerek katledilen sıra arkadaşımız Ali İsmail Korkmaz kavgamızda yaşamaya devam ediyor! Bugün katledildiği sokakta 12 yıl önce yankılanan 'Vurmayın öldüm!' sözlerini unutmayın! Gezi Ayaklanması'nın isyanını kuşanan bizler bin yıl geçse de unutmayacağız, unutturmayacağız!" dendi.

"Devrim Üretenin Elllerinden, Gençliğin Militanlığından Doğacak"

İzmir'de gençlik, Gezi Ayaklanması'nın 12. yılında; emekçi halkın, gençliğin, kadınların ve ezilen halkların birleşik mücadele ruhunu yeniden canlandıran bir eylem gerçekleştirdi.

31 Mayıs günü saat 18:30'da Kültürpark'ta toplanan Gençlik Örgütleri ve Üniversite Öğrencileri, ayaklanmanın mirasını ve devrimci ruhunu selamlamak için bir araya geldi. Çeşitli gençlik örgütlerinin ve öğrencilerin çağrısıyla gerçekleşen eylemde "Karanlık Gider, Gezi Kalır!" şiarıyla yüründü.

Uzun süren yürüyüşte Gezi Ayaklanması'nda ölümsüzleşenler de anıldı. Bir avuç insanla başlayan isyanın, milyonların faşizme, baskıya ve sömürüye karşı büyüyen öfkesine dönüşen tarihsel sürecine vurgu yapıldı. Ajitasyonlarda, ayaklanmanın işçi sınıfı, gençlik, kadınlar ve ezilen halkların birleşik mücadelesinden doğduğu belirtildi. Gezi'de yaşamını yitiren Ali İsmail Korkmaz, Berkin Elvan, Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert ve tüm ölümsüzleşenlerin anısı, mücadele azmini diri tutan bir ateş olarak selamlandı. Kalabalık "Gezi Şehitleri Ölüm-süzdür" sloganıyla ömrünü mücadeleye adanları selamladı ve Gezi'de dövüşüp yaralanan yakın zamanda da hayatını kaybeden Sırrı Süreyya Önder'i "Yaşıyor" diyerek selamladı.

Eylem sırasında yükselen sözlerde 19 Mart Ayaklanması da yerini aldı. Kısa zaman önce yükselen ayaklanmadan **"19 Mart'ta gençlik yoksulluğa, faşist baskılara ve emek sömürüsüne karşı bir kez daha sokağa döküldü."**

Gezi'nin ruhu 19 Mart Ayaklanması'yla yeniden can buldu. Üniversitelerde, liselerde, fabrikalarda, mahallelerde devrimin ateşini büyütüyoruz. Çünkü biliyoruz devrim üretenin ellerinden, gençliğin militanlığından doğacak" dendi.

Yürüyüş boyunca, Türkiye'de kısa zaman önce hükümet tarafından erişim engelinden nasiplenmiş Grup Yorum'dan da bahsedildi. Konuşmalarda Grup Yorum'un direniş ezgilerinin halkın sesi olarak yankılanmaya devam ettiği, baskı ve sansür ile susturulmayacağı vurgulandı. **"Özgürlüğe söylenen türküler hiçbir zincire sığmaz"** sözleriyle selamlanan Grup Yorum'a destek sloganları yürüyüş boyunca haykırıldı.

Yürüyüşte uzun zamandır toprakların dört bir yanında yerini alan grev çadırlarından da bahsedildi. Grevdeki işçiler selamlanarak **"Sefalet ücretine, yoksulluk koşullarına karşı insanca yaşamın mücadelesini yükselten, toprakla-**

rın dört bir yanını saran grev çadırlarına da selam olsun. Üretenden aldığımız güçle tekelleri kapitalizme ve sermaye düzenine karşı verdiğimiz mücadele emekle terle yükseldi. Bizlerse sınıfımızın yolundan ilerlemeye her daim devam edeceğiz." dendi ve gençliğin sınıfının yanında olduğu belirtildi.

Yürüyüşte hala tutuklu olan gençlerin, kuyu tipi hapisanelere sürgün edilen devrimcilerin ve tüm siyasi tutsakların sesi de yükseltildi. **"Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!"** diye haykıran kalabalık baskılar karşısında yılmadığını gösterdi.

Kültür Park'tan Kıbrıs Şehitleri Caddesi boyunca süren yürüyüş, Cumhuriyet Meydanı'nda okunan basın açıklamasıyla devam etti. Marşların, türkülerin ve sloganların yükseldiği meydana, sansürle baskılanmaya çalışılan Grup Yorum'un ezgileriyle, halaylarla eylem sona erdi.

"Ülkedeki Bu Karanlık Gidene Kadar"

Gezi Ayaklanması'nın 12. yılında Antakya'da yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. KESK-TTB Koordinasyon Merkezi'nde toplanan Antakya Emek ve Demokrasi Platformu, "Karanlık Gider Gezi Kalır" şiarıyla yürüyüşe geçti.

"Karanlık Gider Gezi Kalır" yazılı pankart açılan yürüyüş boyunca

"Armutlu'da Düşene Dövüşene Bin Selam", "Her Yer Armutlu Her Yer Direniş", "Ali, Ahmet, Abdullah Ölümsüzdür", "Taksim'de Düşene Dövüşene Bin Selam" sloganları atıldı.

Basın açıklamasının yapılacağı Necmi Asfuroğlu Anadolu Lisesi'nin önüne gelindiğinde, Antakya Emek

ve Demokrasi Platformu adına bir basın açıklaması yapıldı ve 2013 Mayıs'ının son günlerinden başlayıp Haziran boyunca devam eden Gezi eylemlerinin ülke tarihinin en barışçıl, en kapsayıcı, en kitlesel hareketi olduğu hatırlatıldı.

Açıklamada, **"Gezi, haksızlığa, adaletsizliğe, keyfiliğe, dayatmaya, baskıya karşı direnmenin adı olduğu, bir parktan tüm ülkeye ve dünyaya yankılanan kente, doğaya, yaşama sahip çıkanların hep bir ağızdan, bir arada söyledikleri türküdür. Elbette ki bu ülkenin aydınlık geleceğinin simgesi Gezi'den hala iliklerine kadar korku hissedenler var"** denildi.

Ülkedeki bu karanlık gidene kadar, Gezi ruhu ile yılmadan mücadeleye devam edileceği vurgulanan eylem sloganlarla sona erdi.

Kürt Halk İradesi ve Proleter Hegemonya-1

Umut Çakır

13 Mayıs 2025

Bundan böyle devrimin hegemonik boşluğunun proletarya tarafından doldurulmasına tanıklık edeceğiz, çünkü devrimde hegemonya boşluk tanımaz ve küçük burjuvazi sırasını savmıştır.

Dinci-faşizmin ve tekelci sermayenin heyecan ve hevesle beklediği fesih kararını, UKH nihayet açıkladı. Faşist basın “elli yıllık bela”dan kurtulmanın sevincini yansıtan manşetler döşedi. Kambersiz düğün olur mu? Cümle reformizm bu sevince ortak oldu. Hatta, tutamadılar kendilerini, fesih kongresinde Lozan’ın tarihi anlamını ifşa eden sözlere sermaye cenahıyla aynı tondan öfke kustular. Sevinç de bir, tasa da bir. Reformizmin gerçek içeriği hiç bu kadar belirginleşmemiştir.

Yaşanan sürecin detaylarından arınmış anlamı şudur: Birleşik devrimi ve genel emek hareketini on yıllardır domine eden küçük-burjuva zihin dünyası, kendisine az çok devrimci görünüm kazandıran zeminini kaybediyor. Bundan böyle devrimin hegemonik boşluğunun proletarya tarafından doldurulmasına tanıklık edeceğiz, çünkü devrimde hegemonya boşluk tanımaz ve küçük burjuvazi sırasını savmıştır.

Fesih kongresinde UKH gerekçesini, küresel bir “paradigma değişimi” yaşanmasına dayandırıyor. Bu konuya daha sonra değineceğiz ve öncelikle Öcalan’ın 27 Şubat’ta dile getirilen fesih gerekçelerini ele alacağız. UKH’yi bugünkü fesihe getiren ideolojik-politik-örgütsel yetmezlikler orada özetleniyor.

Öcalan, yenilmemiş ama “gelişen sosyoloji”de cevap bulamayan politik bir gücün, varlık nedeninin ortadan kalktığına işaret ediyor. Çünkü bir sosyalist dünya gerçekliği altında şekillenen silahlı mücadelenin, bir işçi partisinin (PKK) bu dünya yıkıldıktan sonra gereksizleştiği, onun temel tezidir. Öcalan 35 yıllık gecikmeyle “Tarihin Sonu” safsatasını örgütünün önüne koyuyor. Eski bir hikaye; prens nihayet gözdesini saraya getirmişti, ama gözde sokağa düştükten sonra.

Öcalan için değişen sosyolojinin temel motifi “reel sosyalizmin çöküşü” tarafından belirleniyor olsa da, bir noktada haklılığını teslim etmek gerek. Doğrudur, UKH fesih aşamasına, sosyo-ekonomik gerçekliğe uygun bir stratejik yönelime sahip olmadığı için gelmiştir. Öcalan’ın iddiaları bir yana, bu stratejik hatanın üç ayağı vardır.

1) Ayaklarına dolanıp duran sömürge tezi: Merhum S. Süreyya Önder’in, Özel’e söylediği “önceki süreçlerde önce çözüm sonra barış dedik, şimdi önce barış sonra çözümünü deniyoruz” ifadesi, aslında sürecin çözümsüzlüğüne işaret ediyor. **Önceki denemeler bir çözüm bırakmadığı için, barışa geçit vermemişti. Şimdiki barış da, bir çözüm gerçekleşmeyeceği için geçici olacaktır. Bu kısır döngünün apaçıklığına rağmen, UKH’yi her**

kurulan çözüm masasına oturtan, bağlı kaldığı sömürge tezidir. K. Kürdistan için bir kez sömürge statüsü tezi kabul edildiğinde, barış da mümkün görünür, çözüm de. Pek çok örneği var. Sömürgeci, ulusal kurtuluş hareketi karşısında, bir noktadan sonra astarı yüzünden pahalı gelmeye başlayınca uzlaşma eğilimine girer. Bir ulus ve bir ayrı ülke olarak varlığını zaten kabul ettiği sömürgecinin kurtuluş güçlerine, siyasi egemenliği teslim edebilir.

Fakat, söz konusu ülkenin statüsü ilhak ise, böyle kolay bir çözüme ulaşmak, -bir dizi devrim olmadan- mümkün değildir. Çünkü ne ayrı bir ulus, ne da ayrı bir ülke olarak ezilen ulusun statüsü kabul edilir. Bu kabulü ancak, ilhakçı gücün merkezdeki iktidarını, ilhakçılığı inşa eden egemen sınıfın egemenliğinin yıkılması sağlar. Özcesi, ancak toplumsal birleşik bir devrim ilhakçı politikayı sona erdirebilir. Ve UKH’nin vazgeçtiği, tam da bu toplumsal devrimdir. Şimdiye dek kurulan çözüm masaları devrildiyse, bunun nedeni iktidarın “samimiyetsizliği” değildir, tersine iktidarın sınıf karakterindeki samimiyeti o masayı her seferinde devirmiştir. Tekelci sermaye onun devleti için Kürdistan’ın ilhaki en önemli varlık ve egemenlik koşullarından biridir. Bu yüzden ilhak, var olan sınıf egemenliği

ve onun iktidarı ile bir uzlaşmaya varılarak çözülemez. (Buradaki imkansızlık, ancak bir dizi devrim koşulu taşıdığı oranda, bu ölçüde bir imkansızlıktır.) İlhakçı devlet ve sınıf egemenliği ortadan kalkmadan, zoraki birlik dağılmaz. Tekelci sermaye ilhakta somutlaşan bu zoraki birliğe yaşamsal düzeyde ihtiyaç duyar, hem ekonomik, hem siyasi hem de askeri açıdan.

Tekelci sermaye, en başta enerji ve hammadde olmak üzere sanayinin pek çok dalında Kürdistan'ı tedarik zincirinin başına veya sonuna eklemiştir. Bu ekonomik entegrasyon tek elci sermayenin can damarıdır. **Kürt işgücü olmadan ne inşaat, ne turizm ne de tarım bu denli ucuz yürütülebilir. Sermayenin rekabet ve kar**

yarışında Kürdistan ve Kürt işgücü başat rollerdedir. Siyasi açıdan egemenliğini sürdürebilmek için tek elci sermayenin en önemli asıl enstrümanı şovenizmdir.

Şovenizmin kalın örtüsü, pek çok kere tek elcileri işçi sınıfının birleşik öfkesinden korumuştur, Türkiyeli emekçiler arasındaki taban desteğini, neredeyse yalnızca şovenizme dayandırmıştır. Aksi taktirde, uzun iç savaşta burjuvazi çoktan teslim bayrağını çekebilirdi. Askeri açıdan, ilhakçı cenderenin önemi tartışılmazdır. Ordunun üçte ikisi, ilhakın devamı için oradadır. Bu ordu militarist-faşist karakterini ilhak toprakları üzerinde pekiştirir, komuta kademesi ilhakçılıktaki başarıyla şekillenir. Silahsız-silahlı bürokrasinin "Doğu Görevi" bunun için vardır. İlhak sayesinde düzenli ordu ve kritik bürokratik koltuklar, tek elci sermayenin "son güvenli kalesi" haline gelir.

İşte, tek elci sermaye, egemenliğini şekillendiren bu sacayaklarından vazgeçemediği için, şimdiye kadar samimiyetsizlikle

kurduğu çözüm masalarını, samimiyetle bozmuştur. UKH ise, sömürge teziyle, bu masaların kuruluşunu samimiyete, bozulmasını ise samimiyetsizliğe bağlayarak ve bir gün samimi sermaye unsurlarının iktidara taşınmasını umutla bekleyerek, her politik pazarlığın ilk büyük kuralını ihlal etmiştir: Düşmanını tanımlayamamak.

2) UKH'nin, "var olan sosyolojiye" cevap bulamayan ikinci hatası, onun iktidar fethini kendine yasaklayan yaklaşımıdır. Bu, bir yönüyle sömürge tezinin çıkışsızlığına verilmiş yetersiz ve tümüyle yanlış bir cevaptır. Çünkü bir sömürge, ancak ayrı bir ulus-devlet inşasıyla kurtuluşa varabilir. Ama ileri düzeye varmış entegrasyon bu tür bir kurtuluşu çok daha köklü sorunlarla çerçeveleyeceği için, UKH çözümü hedeften iktidarı çıkartan bu mücadeleyi bulmuştur. Diğer yanıyla bu, egemen sınıfa sunulan bir uzlaşma zemindir.

Hangi açıdan olursa olsun, iktidarı hedeflemeyen bir mücadele, stratejiden mahrum kalmış demektir. Askeri ve politik bir strateji bütünlüğünü ve tutarlılığını ancak iktidar hedefi sayesinde kurabilir. Bu hedef en başta, dostu düşmanı birbirinden ayırmaya yarar, ittifakların çerçevesini belirler. Ve ancak böyle bir çerçeve varsa, askeri-politik mücadelenin bir stratejisi ve buna uygun taktik adımları kurabilir. Stratejik taktik çerçeveden yoksun her tür çatışma, karşılıklı yıpratma savaşına dönüşür.

İktidar hedefi, aynı zamanda halkın en geniş kesimlerinin yıkıcı iradesine birlik ve kararlılık kazandırır. UKH iktidarın fethinden vazgeçtiğinde, halk iradesine yıkıcı bir kararlılık kazandıran koşuldan

vazgeçmiş oldu. Kürt halkı yıllar önce özerklik ilanına kendi başına karar verirken ve Kobane ayaklanmasıyla bu iradesine en üstten biçim vermeyi başarmışken, UKH ancak iktidar hedefiyle taçlanabilecek ve ancak bu yoldan bir nihai sonuç üretebilecek halk iradesine ket vurmuştur.

3) Bu son durum bizi, temel tezlerinde ne denli hatalı olursa olsun, politik bir partinin ömrüne ömür katan ya da onu fesihe götüren asıl etmene yönlendiriyor. Bu etmen, halkın devrimci birikimi, pratiği ile onun öncüsünün politik programı, taktiği arasındaki -ne kadar hatalı tezlerle sahip olsa da- gerisinde bir konuma işaret ediyorsa, makas, öncü partinin lehine açıktır ve ömrüne ömür katar. Ancak ne zaman ki söz konusu birikim politik öncünün önüne geçer, makas halk iradesi lehine açılmış demektir. O zaman politik öncü iki seçenekle karşı karşıya kalır: Ya strateji-taktik yönelimini yeni duruma uyduracaktır ya da politik varlığına son verecektir.

Tarihi gelişme, bu toprakların uzun iç savaş tarihine bakılınca, sözünü ettiğimiz makas, daha 2010'ların başından itibaren halk iradesi lehine açılmaya başladığı görülür. 2010-11 yıllarında Bakur'daki olaylara objektif gözle bakan her insan, orada bir "ikili-iktidar" durumuna doğru gidişi tespit edebiliyordu. Çok ağır baskı ve operasyonlar altında dahi Kürt halkının kent merkezlerinde polis-asker kovaladığı, operasyona çıkan birliklerin önünü parti bayraklarıyla cesaret ve cüretle kestikleri bir dönemden bahsediyoruz. Bu halk iradesi, Kobane ayaklanmasıyla birlik ve tutarlılık kazanacaktı. Fakat henüz işler bu noktaya varmadan önce, dinci faşist iktidar, halk lehine açılan makası gördü ve bu ileri sıçramaya

Ancak ne zaman ki söz konusu birikim politik öncünün önüne geçer, makas halk iradesi lehine açılmış demektir. O zaman politik öncü iki seçenekle karşı karşıya kalır: Ya strateji-taktik yönelimini yeni duruma uyduracaktır ya da politik varlığına son verecektir.

Bakur'da da Kürt halkı, "denge belirleyici" konumunu, son birkaç yılda test etme imkanı buldu; kimi zaman sandıkta kimi zaman sokakta. Ve nihayet patlak veren Mart ayaklanması, kritik anlarda bu dengeleyici gücün ne denli belirleyici olabildiğini kanıtladı.

hazır iradeyi, geride kalmaya başlayan UKH politik iradesine doğru çekebilmek için, ilk çözüm sürecini kullandı. Ne var ki, Kobane ayaklanması ve Kent Savaşları, halk iradesinin UKH'nin geride kalan iradesine çekilemeyeceğini ortaya koyunca çözüm süreci bitti, halk iradesini ezme planı devreye kondu. Bu planın kısmi başarısı oranında, ezilmeyen, dağıtılamayan ama geri çekilmeye zorlanan halk iradesi "ölü taklidi" yaparak, UKH'ye bir on yıl daha kazandırdı.

Fesih kararının gerçek temelini oluşturan üçlü sacayağı dışında, Kongre'nin dile getirdiği "küresel paradigma değişimi", ne feshi haklı bir temele oturabiliyor ne de günümüz gerçekliğine uyuyor. **Kongre, Kürt halkının inkar ve imha siyasetinin yüzyıl önce küresel güçler tarafından tasarlandığını ve Lozan'la bir paradigma kazandığını, ancak bir asrın sonunda 50 milyonluk nüfusuyla, yok edilemeyen ulus kimliği ve kültürüyle küresel güçler tarafından Kürt halk gerçekliğinin kabul edildiğini ifade ediyor. Türkiye'ye bu paradigma değişimini, küresel güçlerin dayattığı öne sürülüyor.** Çoğu zaman, genel bir tarihsel gerçeklik, mevcut durum ve güç ilişkileriyle bağlantılandırılmadığında, politik bir aklanmaya kılıf hazırlar. Yüzyıllık ilhakçı politikaya Kürt halkının varlığı, ulusal özlem ve hedefleri

yok edilememiştir, bu doğrudur ve bu gerçeklik, örneğin 20 yıl önce de mevcuttu. Öyleyse asıl soru şu: Ne oldu da bugün küresel güçler (emperyalist sistem) Kürt halkının varlığını tanıdı? **Kürdistan'ın statüsünü dün değil ama, bugün tartışmaya onları zorlayan gelişme ne?** Cevap, küresel güçlerin keyfe keder paradigma değişiminde değil, küresel iç savaşın belirlediği bölgesel güç dengelerindedir.

Küresel iç savaşın Ortadoğu'ya yansımaları, emperyalizmin buradaki her adımını bir toplumsal devrimi engelleme hedefine odaklamıştır. Koçbaşına Siyonist İsrail'in geçtiği emperyalist koalisyonla, Ortadoğu'nun "Direniş Eksenini" denilen güçlerine önemli darbeler indirildi. O direniş eksenini ki aynı zamanda bölgedeki toplumsal devrim dinamiklerinin önündeki en önemli engeldi. Fakat koçbaşı İsrail'in varlığını ayakta tutmak, her şeyden önemliydi. Şimdi o alan boşaldı ve hızla doldurmaya ihtiyaç var.

Dört parçadaki varlığı, savaşımı ve devrimci birikimiyle Kürt halkı, şimdi bu toplumsal devrimlerin bir numaralı ittifak gücü haline gelmiştir. Öyle ki, bu güç hangi tarafa meylederse, o tarafa zafer kazandırır. Kürt halkı Ortadoğu'da dengeleri değiştirebilecek "temel aktör" seviyesine ulaşmıştır. İran'da patlak veren ayaklanma Rojhilat'tan başlamıştı, ki uzun İran tarihinde ilk

kez böyle bir durum yaşanıyordu; Kürt halkı İran halklarının topyekun isyanına öncülük ediyordu. İsyan, Molla gericiliğini devirecek noktaya ilerliyordu, uzak eyaletlerde isyan silahlı ayaklanmaya yükselmişti. Tam bu esnada UKH, bu ileri seviyeyi göze alamadı, geçmişin çok trajik deneyimleri ona engel oldu. Mahabat'tan bu yana tüm silahlı isyanlarda terk edilmiş, yalnız bırakılmış ve gerici rejimlerin tüm öfkesinin sonuçlarına tek başına katlanmış Rojhilat halkı. Buna rağmen, tarihte ilk kez İran'da bir devrimi başlatmak ya da onu geriye çekmek gibi kilit bir rol oynayabilmişti. Benzer güç dengesi, Kürt halkı için Irak'ta ve ondan daha belirgin biçimde Rojava'da mevcut. (Kerkük'te bir Kürt valinin seçimi, bu güç dengesini özetliyor) Rojava'da SDG, Alevileri, Dürzileri ve epey kalabalık laik kesimleri yanına çekebilecek potansiyele sahip. Bakur'da da Kürt halkı, "denge belirleyici" konumunu, son birkaç yılda test etme imkanı buldu; kimi zaman sandıkta kimi zaman sokakta. Ve nihayet patlak veren Mart ayaklanması, kritik anlarda bu dengeleyici gücün ne denli belirleyici olabildiğini kanıtladı.

Özetle, bölgenin toplumsal devrimleri en güçlü müttefikini, Kürt halkında buluyor. İşte emperyalizmi telaşlandıran ve alelacele bir "paradigma" değişimine zorlayan esas etmen burada, küresel iç savaşın Ortadoğu'da yarattığı güç dengelerinde aranmalıdır. Emperyalizme yüzyıllık paradigmayı parçalatan Kürt halk kimliğinin yok edilemezliği değil, ama bu birliğin kazandırdığı derin devrimci özlem ve değerlerin toplumsal devrimler lehine işlemesidir.

Devam edecek...

